

Sygn. akt I ACa 995/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lutego 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Andrzej Struzik (spr.)
Sędziowie:	SSA Paweł Rygiel SSA Robert Jurga
Protokolant:	st. sekr. sądowy Beata Zaczyk

po rozpoznaniu w dniu 2 lutego 2018 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa Przedsiębiorstwa (...) Spółki z o.o. w O.

przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej (...) nr(...) przy ul. (...) w O.

o uchylenie uchwały

na skutek apelacji strony powodowej

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 5 kwietnia 2017 r. sygn. akt I C 133/17

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kwotę 540 zł (pięćset czterdzieści złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.**

SSA Paweł Rygiel SSA Andrzej Struzik SSA Robert Jurga

Sygn. akt I ACa 995/17

UZASADNIENIE

Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o. w O. w pozwie skierowanym przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej (...) nr (...) przy ul. (...) w O. domagała się uchylenia uchwały właścicieli lokali pozwanej Wspólnoty nr(...) z dnia 9 grudnia 2016 r. oraz zasądzenia kosztów postępowania. Strona powodowa powołała, że jest właścicielem lokali położonych w budynku przy ul. (...) w O.. W budynku tym niektóre lokale posiadają balkony. W latach 2015-2016 został przeprowadzony ze środków pozwanej Wspólnoty remont balkonów, przy czym właściciele lokali posiadających balkony ponosili jedynie koszty położenia na nich płytek. W kwestionowanej uchwale odmówiono rozliczenia remontu balkonów i zwrotu

kosztów dla właścicieli lokali balkonów nie posiadających. Uchwała ta jest niezgodna z przepisami prawa, narusza zasady prawidłowego zarządzania nieruchomością i interesy strony powodowej, w lokalach której balkonów nie ma. Pokrycie kosztów remontu balkonów ze środków wspólnoty mieszkaniowej może dotyczyć tylko części zewnętrznej balkonów, a zatem płyt balkonowych, a nie ich przestrzeni wewnętrznej, służącej do wyłącznego użytku właścicieli lokali z balkonami związanymi. Pokrycie przez właścicieli poszczególnych lokali tylko kosztów położenia płytek na tych balkonach nie wyczerpywało ich obowiązku w tym zakresie. Zatem, wbrew prawu, środki wspólnoty zostały wydatkowane na pokrycie remontu części lokali, z których korzystać mogą tylko ich właściciele. Takie wydatkowanie środków wspólnoty narusza zasady prawidłowego zarządzania nieruchomością wspólną a także krzywdzi właścicieli lokali balkonów nie posiadających, w tym stronę powodową.

Pozwana Wspólnota wnosila o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania. Strona pozwana zarzuciła, że remont balkonów został przeprowadzony stosownie do uchwał właścicieli lokali nr (...) z dnia 18 września 2014 r., nr (...) z dnia 20 marca 2015 r. i nr (...) z dnia 22 marca 2016 r. Wszystkie te uchwały zostały podjęte jednogłośnie, a w ich podjęciu uczestniczyła także strona powodowa. Balkony wymagały pilnego remontu, gdyż były w bardzo złym stanie technicznym, który zagrażał bezpieczeństwu – były one w części skorodowane i spękane. Zakres tego remontu był różny na poszczególnych balkonach, co wynikało z ich stanu technicznego. Na części z nich należało skuć beton, tak od wierzchu, jak i od spodu, aż do tzw. zdrowego betonu, nadlać brakującą część płyty lub zerwać lastriko. W części balkonów jedynie skuto wylewkę na opasce balkonu w części wymaganej do jej uszczelnienia, a następnie wykonano spadki i obróbkę blacharską. Odnośnie ścianek balkonowych zerwano płytki stanowiące wykończenie murków, po usunięciu uszkodzonego betonu wzmocniono konstrukcję ścianek, nadlano beton, otynkowano i położono nową blachę. Remonty części konstrukcyjnych były wykonane tylko w niezbędnym zakresie, a koszty prac dotyczących części wewnętrznych balkonów w zakresie ich malowania oraz położenia płytek na posadzki, w tym koszt materiałów, ponosili ich właściciele. Zdaniem pozwanej Wspólnoty remont został przeprowadzony i rozliczony prawidłowo.

Wyrokiem z dnia 5 kwietnia 2017 roku Sąd Okręgowy w Krakowie oddalił powództwo i zasądził od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kwotę 720 zł tytułem kosztów postępowania.

Uzasadniając powyższy wyrok sąd I instancji wskazał jako fakty bezsporne, że strona powodowa jest właścicielem jednego z 4 lokali w budynku przy ul. (...) w O., które nie posiadają balkonów. W budynku tym jest 10 lokali mieszkalnych, z których każdy posiada balkon.

Nadto Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Balkony znajdujące się w budynku nr(...) przy ul. (...) w O. były w większości zniszczone, skorodowane, odpadał z nich tynk, kruszył się beton i wymagały pilnego remontu. Stan balkonów i zakres koniecznych prac oceniali indywidualnie w odniesieniu do każdego balkonu członkowie zarządu strony pozwanej, po dokonaniu oględzin. Kilka balkonów przeciekało i woda zalewała mieszkania u dołu.

Uchwałą nr(...) z dnia 18 września 2014 r. w sprawie przyjęcia planu remontów na 2014 r. właściciele lokali w nieruchomości przy ul. (...) w O. zatwierdzili do wykonania w 2014 r. i sfinansowania z funduszu remontowego wskazane szczegółowo w uchwale roboty, w tym remont części balkonów. Za przyjęciem tej uchwały głosowało 660/1000 udziałów, brak było głosów przeciwko. Strona powodowa głosowała za podjęciem uchwały nr (...).

Na zebraniu w dniu 20 marca 2015 r. właściciele lokali budynku przy ul. (...) w O. głosowali nad uchwałą nr (...) dotyczącą zatwierdzenia planu remontów na 2015 r. Postanowiono zatwierdzić do wykonania w 2015 r. i sfinansować z funduszu remontowego działania wskazane w uchwale i załączniku, w tym remont 4 sztuk balkonów, mieszkania nr (...) (szacowany koszt 32 000 zł). Za podjęciem uchwały głosowali właściciele posiadający 748 udziałów, brak było głosów przeciwko. Ponownie strona powodowa głosowała za podjęciem uchwały nr (...).

Kolejną uchwałą nr(...) z dnia 22 marca 2016 r. zatwierdzono plan remontów na 2016 r., przewidujący m.in. remont balkonów z mieszkań nr (...) w zakresie wymiany obróbek blacharskich (okapników) i murków. Zakres prac miał

finalizować proces remontu balkonów. Szacowany koszt remontu balkonów miał wynieść 20 000 zł. Ponownie strona powodowa głosowała za podjęciem uchwały nr (...).

W miesiącach lipiec-sierpień 2015 r. wyremontowano balkony w mieszkaniach nr (...), całkowity koszt prac wyniósł ostatecznie 36 209,16 zł. Z kolei od maja do lipca 2016 r. wykonywano prace remontowe w zakresie balkonów w mieszkaniach nr (...), które kosztowały 16 654,68 zł. Remonty miały różny zakres, a zależał on od stanu technicznego i zniszczenia danego balkonu. Jedne wymagały skucia dużej ilości betonu, odparzonych tynków, a inne tylko niewielkich napraw. Prace remontowe w większości polegały na rozebraniu obróbek, odbiciu tynków wewnętrznych, uzupełnieniu tynków zewnętrznych, rozebraniu posadzek z lastrico lub płytek, tam gdzie było to niezbędne, położeniu posadzki cementowej, gruntowaniu, założeniu izolacji, wykonaniu spadków cementowych i obróbek blacharskich, przygotowaniu ścian i spodów balkonów poprzez drapanie odpadających tynków, zagruntowanie powierzchni, montażu siatki na kleju, położeniu podkładu gruntującego, a następnie dwukrotnym malowaniu farbą, położeniu posadzki z płytek gresowych i cokolików. Wykonywano także rusztowania, celem dostępu do balkonów, naprawiano czoła balkonów i wymieniano rury spustowe.

Koszt położenia płytek gresowych i cokół z płytek ponosili właściciele tych lokali mieszkalnych, w których remontowano balkony. Dokonano rozliczenia tych prac, poprzez uiszczanie przez właścicieli lokali wpłat na fundusz remontowy.

Strona powodowa w sierpniu 2016 r. złożyła do Zarządu Wspólnoty Mieszkaniowej (...) nr (...) przy ul. (...) w O. wniosek o rozliczenie kosztów remontu balkonów i zwrot części poniesionych kosztów dla właścicieli lokali nie posiadających balkonów, zgodnie z trzema przedstawionymi propozycjami. Nie wyrażała zgody na pokrycie przez właścicieli lokali mieszkalnych z balkonami jedynie kosztów położenia płytek gresowych i cokolików, uważając iż powinni oni zapłacić również za prace wewnątrz balkonów polegające na skuciu wylewek, tynków, malowanie itd. Strona pozwana początkowo odmówiła podjęcia uchwały w temacie rozliczenia kosztów remontu balkonów, jednak zostało końcowo zwołane zebranie członków Wspólnoty Mieszkaniowej na dzień 9 grudnia 2016 r.

W dniu 9 grudnia 2016 r. właściciele lokali w nieruchomości przy ul. (...) w O. poddali pod głosowanie uchwałę nr (...) o odmowie zmiany rozliczenia remontu balkonów i odmowie zwrotu części kosztów dla właścicieli nie posiadających balkonów. W uzasadnieniu uchwały wskazano, że prace remontowe balkonów wykonane i sfinansowane były ze środków Wspólnoty Mieszkaniowej tylko i wyłącznie w zakresie elementów balkonu trwale połączonych z budynkiem, a zatem kosztów obciążających Wspólnotę Mieszkaniową w całości, a każdego jej właściciela w wysokości zgodnej z posiadanym udziałem w nieruchomości wspólnej. Podstawą tego stanowiska była Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 2008 r., sygnatura III CZP 10/08. Za podjęciem uchwały głosowali właściciele posiadający udziały wynoszące 5916/10000, zaś przeciwko 4084/10000.

W swych rozważaniach sąd I instancji wskazał, że nie uwzględnił wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego do spraw budowlanych, gdyż wniosek ten zmierzał do ustalenia zakresu remontu dotyczącego części balkonów stanowiących część wspólną oraz części balkonów jako pomieszczeń przynależnych do poszczególnych lokali, zaś ocena tej kwestii należy wyłącznie do sądu.

W rozważaniach prawnych sąd powołał przepis art. 25 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 roku o własności lokali i wskazał, że pozew został wniesiony w terminie ustawowym. Sąd stwierdził, że kwestionowana uchwała nr (...) dotyczyła odmowy zmiany rozliczenia remontu balkonów i odmowy zwrotu części kosztów tych remontów dla właścicieli lokali balkonów nie posiadających. Uchwałę tę uzasadniono tym, że prace remontowe były sfinansowane ze środków pozwanej wspólnoty tylko i wyłącznie w zakresie elementów trwale połączonych z budynkiem, a zatem kosztów obciążających wspólnotę mieszkaniową w całości, a każdego właściciela lokalu w części zgodnej z posiadanym udziałem w nieruchomości wspólnej. Strona powodowa sama kilkakrotnie wyrażała zgodę na prowadzenie prac remontowych balkonów, głosując za podjęciem uchwał nr (...), nr (...) i nr (...). Zakres prac remontowych i sposób ich rozliczenia nie budził wówczas wątpliwości powódki, a remonty te były konieczne z uwagi na stan techniczny balkonów i zagrożenie dla bezpieczeństwa. Zakres wykonanych prac remontowych oraz sposób ich sfinansowania, w

tym indywidualne pokrywanie przez właścicieli poszczególnych lokali posiadających balkony tylko kosztów położenia płytek gresowych i cokołów, a kosztów remontów części konstrukcyjnych balkonów za środków wspólnoty, było działaniem prawidłowym, a sama uchwała jest zgodna z prawidłowym zarządzeniem nieruchomością wspólną i przepisami prawa. Odwołując się do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 2008 roku III CZP 10/08 Sąd Okręgowy stwierdził, że balkon stanowi część składową lokalu przeznaczoną do wyłącznego użytku właściciela lokalu i osób z nim zamieszkałych w zakresie jego przestrzeni wewnętrznej wyodrębnionej podłogą i balustradą, a niekiedy także ścianami bocznymi i sufitem, z wyłączeniem zawsze ściany przedniej, której brak pozwala na uznanie tej części budynku za balkon i umożliwia zarazem korzystanie z niego zgodnie z przeznaczeniem. Wobec tego elementy architektonicznej konstrukcji balkonu trwale połączone z bryłą budynku i na ogół usytuowane na zewnątrz w stosunku do przestrzeni wykorzystywanej do wyłącznego zaspokajania potrzeb mieszkaniowych przez osoby zamieszkałe w lokalu uznać należy za te, które nie służą wyłącznie do użytku właściciela lokalu, zatem powinny być kwalifikowane jako stanowiące nieruchomość wspólną. W konsekwencji właściciel lokalu ponosi wydatki związane z utrzymaniem w należytych stanie balkonu stanowiącego pomieszczenie pomocnicze służące wyłącznie zaspokajaniu potrzeb mieszkaniowych osób w tym lokalu zamieszkałych, a wydatki na remonty i bieżącą konserwację części budynku będących elementem konstrukcji balkonu, trwale połączonych z budynkiem, obciążają wspólnotę mieszkaniową. Zatem zasadnie z funduszu remontowego pochodzącego z wpłat wszystkich właścicieli lokali pokryto częściowo koszty remontu balkonów. Skoro elementy konstrukcyjne balkonów trwale połączone z budynkiem poddane zostały remontom polegającym na skuciu dolnych i bocznych płyt balkonowych, wylaniu części betonu, wykonaniu tynków, uszczelnieniu, wykonaniu siatek, to należy je uznać za remonty części stanowiącej nieruchomość wspólną, które zgodnie z art. 14 pkt 1 ustawy o własności lokali obciążają całą wspólnotę. Nie doszło zatem także do naruszenia interesu strony powodowej jako właściciela lokalu w budynku pozwanej Wspólnoty.

Apelację od powyższego wyroku złożyła strona powodowa, zaskarżając go w całości. Zaskarżonemu wyrokowi strona powodowa zarzuciła:

1. naruszenie przepisów postępowania, a to:
 - a. art. 217 § 3 w zw. z art. 227 w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. poprzez pominięcie dowodu z opinii biegłego wnioskowanego przez powódkę;
 - b. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez naruszenie swobodnej oceny dowodów;
 - c. art. 328 § 2 k.p.c. poprzez wewnętrzną sprzeczność uzasadnienia oraz niewyjaśnienie podstawy prawnej wyroku;
2. naruszenie przepisów prawa materialnego, a to:
 - a. art. 3 ust. 2 w zw. z art. 13 ust. 1 ustawy o własności lokali poprzez nieprawidłową ich wykładnię;
 - b. art. 25 ust. 1 ustawy o własności lokali poprzez niewłaściwe zastosowanie.

Strona powodowa w apelacji ponowiła składany przed sądem I instancji wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego do spraw budowlanych i sporządzania kosztorysów budowlanych, a w konkluzji wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa i uchylenie zaskarżonej uchwały oraz o zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powódki kosztów postępowania za obie instancje, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Pozwana Wspólnota wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego stosownie do przedłożonego spisu kosztów.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Ustalenia faktyczne sądu I instancji są poprawne, znajdują oparcie w zebranych materiałach dowodowych i Sąd Apelacyjny przyjmuje je za własne, i czyni podstawą swego orzeczenia.

Zarzuty dotyczące naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie doprowadziły apelującej strony do konstatacji, że w rezultacie tego uchybienia doszło do błędnych ustaleń faktycznych. Zarzut błędnych ustaleń faktycznych nie został w apelacji postawiony, co jest o tyle zrozumiałe, że z uzasadnienia bardzo lakonicznie sformułowanych zarzutów wynika, iż apelująca nie kwestionuje żadnego z poczynionych ustaleń, ale zarzuca, że ustalenia te nie są pełne i powinny nimi zostać objęte dalsze okoliczności faktyczne. W szczególności, akceptując stwierdzenie sądu I instancji, że zakres prac remontowych na poszczególnych balkonach był różny, odwołuje się do zeznań świadków, z których ma wynikać ten zakres w odniesieniu do poszczególnych balkonów i z tego wywodzi, że w były także remontowane elementy balkonów, które należało zaliczyć do ich części wewnętrznej. Ustaleniu zakresu remontów przeprowadzonych na poszczególnych balkonach, a następnie w oparciu o takie ustalenia przyporządkowaniu, czy poszczególne prace dotyczyły zewnętrznej, czy też wewnętrznej części balkonów, miała też służyć opinia biegłego z zakresu budownictwa, dowodu z której sąd I instancji nie przeprowadził. Z kolei w odniesieniu do podejmowania uchwał o przeprowadzeniu remontu balkonów, strona powodowa przytacza zeznania świadków relacjonujących zebrania właścicieli lokali, na których uchwały wspólnoty zostały podjęte, zmierzając w ten sposób do uzupełnienia ustaleń o przebieg dyskusji poprzedzających podjęcie tych uchwał. Zarzuty te w części dotyczą okoliczności, które mogłyby mieć znaczenie dla oceny zasadności wywodów zawartych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, a w szczególności przyjęcia, że poza położeniem na balkonach płytek z gresu, pozostały zakres remontu dotyczył ich części konstrukcyjnej. Niemniej jednak kluczowym i przesądzającym o bezzasadności powództwa, a zatem i apelacji, jest ustalenie dotyczące podjęcia oraz treści uchwał pozwanej Wspólnoty oznaczonych numerami (...). W świetle treści tych uchwał powoływane wyżej okoliczności nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia, a zatem pominięcie w ustaleniach faktycznych było zasadne. Zasadnym też w konsekwencji było oddalenie wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego.

Sąd I instancji ustalił, że na zebraniach właścicieli lokali w dniach 18 września 2014 r., 20 marca 2015 r. i 22 marca 2016 r. zostały podjęte uchwały wspólnoty stanowiące o przeprowadzeniu przez wspólnotę remontów kolejnych balkonów i sfinansowaniu ich ze środków wspólnoty. Poza ostatnią z tych uchwał, żadna nie zawierała wskazania zakresu prac, które w ramach remontu miały być wykonane, mówiąc o sfinansowaniu remontów balkonów jako takich. Tylko ostatnia uchwała, odnosząca się do prac, które miały być wykonane w 2016 roku wskazywała, że remont balkonów we wskazanych w niej mieszkaniach ma dotyczyć wymiany obróbek blacharskich (okapników) i murków. Powód jako podstawy swego powództwa nie przytaczał faktu przekroczenia zakresu prac, których uchwały te dotyczyły, co więcej w pozwie w ogóle nie przytaczał, że uchwały takie zostały podjęte, a gdy strona powodowa powołała w odpowiedzi na pozew ten fakt i dołączyła odpisy podjętych uchwał, dopiero w zeznaniach złożonych za stronę przez Prezesa Zarządu strony powodowej odniosła się do tej kwestii stwierdzając, że podjęcie tych uchwał było słuszne, z tym jednak, że według składającego zeznania rozliczenie kosztów remontu balkonów miało nastąpić po ich zakończeniu. Oczywistym jest, że zarząd wspólnoty jest zobowiązany do rozliczenia się z wydatkowanych wspólnych środków wspólnoty, co czyni składając stosowne sprawozdania roczne. Obowiązek przedstawienia takiego rozliczenia nie wymaga podjęcia żadnej uchwały, gdyż wynika wprost z przepisu art. 30 ust. 1 ustawy o własności lokali. Czym innym jest jednak źródło finansowania remontu. Strona powodowa zdaje się utożsamiać obowiązek rozliczenia remontu na podstawie stosownych kosztorysów i protokołów odbioru z obowiązkiem obciążenia częścią tych kosztów właścicieli poszczególnych lokali. Tymczasem powołane uchwały nie zawierają o tym żadnej wzmianki. Zatem nie budzi wątpliwości, że w świetle tych uchwał koszty remontu balkonów miały zostać w całości sfinansowane ze środków wspólnoty (funduszu remontowego). Nawet jeżeli strona powodowa, głosując za podjęciem tych uchwał, inaczej je rozumiała, to nie znalazło to żadnego odzwierciedlenia w ich treści. Wskazanych uchwał strona powoda nie zaskarżyła, a termin do ich zaskarżenia upłynął znacznie wcześniej, niż wniesiono pozew w niniejszej sprawie. W konsekwencji uchwały te stały się wiążące, zaś remonty przeprowadzono zgodnie z ich treścią. Wniosek o podjęcie uchwały w przedmiocie rozliczenia kosztów remontu balkonów, czego odmówiono obecnie kwestionowaną uchwałą, w istocie zmierzał do zmiany wcześniej podjętych i wiążących wspólnotę uchwał. Z tej przyczyny nie można przyjąć, że w odniesieniu do uchwały nr (...)z dnia 9 grudnia 2016 roku zostały spełnione przesłanki z art. 25 ust. 1 ustawy o własności lokali, które uzasadniałyby jej uchylenie.

Ustalanie zakresu wykonanych prac remontowych na poszczególnych balkonach mogłyby mieć znaczenie tylko w odniesieniu do prac na balkonach objętych uchwałą nr(...), ale strona powodowa nie twierdziła, że został przekroczony

zakres prac z tej uchwały wynikający. Co do pozostałych prac, z uwagi na treść wcześniej podjętych uchwał, zbędnymi były ustalenia dotyczące ich zakresu. Ocena, czy chodzi o prace dotyczące tzw. zewnętrznej części balkonu, czy też tzw. części wewnętrznej, nie miała znaczenia dla rozstrzygnięcia. Sąd Apelacyjny zauważa jednak, że określenia te nie należą do profesjonalnych określeń w budownictwie, ale są wytworem stosowania prawa. Stąd ewentualny dowód z opinii biegłego z zakresu budownictwa mógłby być pomocny wyłącznie dla określenia znaczenia poszczególnych prac dla konstrukcji lub estetyki balkonów i ich walorów użytkowych, oraz wzajemnego związku tych prac i konieczności ich łącznego wykonania. Do sądu należałaby ocena, o który z tych rodzajów prac chodzi.

Na marginesie sąd zauważa, że nawet przyjęcie, iż wykonano prace dotyczące tzw. części wewnętrznej balkonu, nie przesądzałyby, że prace te nie powinny być finansowane ze środków wspólnoty mieszkaniowej. W szczególności rozróżnić trzeba sytuację, gdy konieczność wykonania takich prac jest wynikiem potrzeby konserwacji lub naprawy wyłącznie części wewnętrznej balkonu od sytuacji, gdy prace dotyczące konstrukcji balkonu lub jego części zewnętrznej muszą się wiązać z ingerencją w stan części wewnętrznej (np. naruszenie istniejących tam powierzchni, co niewątpliwie w rozpoznawanej sprawie miało miejsce) i potrzeba przywrócenia właściwego stanu tych powierzchni balkonu, dbałość o które normalnie należy do właściciela danego lokalu, jest konsekwencją tych prac. W tym ostatnim przypadku obowiązek pokrycia kosztów takich prac powinien spoczywać na wspólnocie mieszkaniowej, gdyż jest ściśle związany z utrzymaniem części wspólnej budynku.

Z powyższych przyczyn apelacja okazała się bezzasadna i na podstawie art. 385 k.p.c. podlegała oddaleniu.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. zasądzając od strony powodowej, jako przegrywającej sprawę, na rzecz strony pozwanej kwotę odpowiadającą wynagrodzeniu pełnomocnika będącego adwokatem ustalonymu stosownie do przepisów § 8 ust. 1 pkt 1w zw. z § 20 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 2 i z § 15 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia apelacji, stosując dwukrotną stawkę minimalną. Brak było natomiast dostatecznych podstaw do przyznania wynagrodzenia wyższego, w kwocie 1.200 zł wskazanej w spisie kosztów, jak też do powiększenia go o stawkę podatku VAT. Stawki ustalone w powołanym rozporządzeniu zawierają już w sobie podatek od towarów i usług. Tyko przyznawane od Skarbu Państwa wynagrodzenie adwokata za pomoc prawną udzieloną z urzędu podlega podwyższeniu o podatek VAT, a to ze względu na szczególną regulację zawartą w przepisie § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.

SSA Paweł Rygiel SSA Andrzej Struzik SSA Robert Jurga